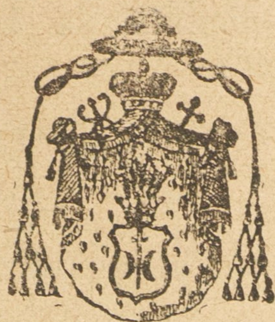

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1907. Выдано 2. Листопада Ч. X.

Ч. 53.

Ч. 352/орд. Архіерейске посланіє о Ювилею св. Іоанна Златоустого.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ,

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословеніємъ

Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій.

Всечестному Духовеньству мірскому и монашескому Нашои Епархіи

Миръ о Господѣ и Наше Архіерейске благословеніє!

Въ бѣжучôмъ роцѣ припадає тысячьпятьсотлѣтный Ювилей смерти св. Іоанна Златоустого, найбôльшого Святителя грецкои Церкви, котрый такъ вôзначає ся помежи грецкими св. Отцями, якъ сонце помежи звѣздами.

Теперѣшный Св. Отець Папа Пій X. розпорядивъ, щобы дотычне торжество якъ найторжественнѣйше обходити въ Римѣ, подôбно, якъ передъ трема лѣтами обходжено торжество 1300-лѣтного Ювилея смерти Папы Григорія В.

Св. Отець самъ буде присутный при Службѣ Божôй Архіерейской, котру при папскôмъ престолѣ у св. Петра буде правити Кирилъ VIII, гр. кат. патріярхъ

Антіохіи, Александріи, Єрусалиму и цѣлого Всходу разомъ зъ иншими грецкими епископами, архимандритами и священниками. Папскѝ медалѣ въ слѣдуючôмъ роцѣ будуть присвяченѝ св. Іоанну Зл.

Не менше и архіепископъ Букарешту заповѣвъ величавый обхôдъ сего Ювилея.

Тожь годить ся, щобъ и мы величаво обходили 1500-лѣтну память смерти сего Святого, котрого Службу Божу щоденно вôдправляємо и имя єго при тôйже вспоминаємо. А если ще пригадаємо собѣ єго героичне житє, то побачимо, що вôнъ на се въ особлившій способъ заслугує.

Св. Іоаннъ Зл. родивъ ся, якъ вѣдомо, въ р. 347 въ Антіохіи зъ знатныхъ родичѣвъ Секунда и Антузы.

По передвчаснôй смерти вôтця заняла ся мати Антуза першимъ выхованємъ свого сына.

Дальшѝ науки побиравъ св. Златоустый у ритора Ливанія и фильозофа Андраґантія.

Перше становище, яке занимавъ св. Іоаннъ, була адвокатура.

Яко краснорѣчивому адвокатови отвирала ся єму свѣтла будучность. Незадовго однакъ пôзнавъ нашъ Святый моральну нужду облудного свѣта и постановивъ собѣ вступити до монастыря и посвятити ся цѣлкомъ Господу Богу. Але вôдъ згаданого постановленя вôдвела єго мати Антуза, котра заклинала єго, щобы еи другій разъ по смерти еи мужа а єго батька не робивъ сиротою.

Св. Златоустный вволивъ волю матери, але вже вôдъ теперъ вôдсунувъ ся вôдъ адвокатуры и вôддавъ ся богоугодному житю, читаню св. Письма и розмышленю надъ вѣчными правдами.

Однакъ не въ довгôмъ часѣ померла мати и вôнъ вже нѣкимъ не перешкодженый вступивъ до монастыря, де поступавъ вôдъ чесноты до чесноты и своєю святостію и ученостію звертавъ на себе увагу всѣхъ, такъ що єго хочь молодого хотѣли поставити епископомъ.

Предложенои єму высокои гôдности зъ великои покоры не принявъ, уважаючи себе за неспосôбного до обовязкôвъ, котрѝ суть за тяжкѝ и на ангельскѝ плечѣ.

Усунувшись вôдъ епископства єще щирѣйше служивъ Господу Богу въ монастыри, де перебувъ чотыри лѣта, а потôмъ на самотѣ въ печери, де хотѣвъ прожити цѣлый свôй вѣкъ.

Однакъ инакше судилось. Здоровлє Святото черезъ тѝ св. подвиги розстроилось и вôнъ по двохъ лѣтахъ житя въ печери хочь зъ болемъ серця мусѣвъ назадъ вертати до Антіохіи.

Антіохійскій епископъ Мелетій лише и чекавъ сего и сейчасъ высвятивъ єго въ діякона.

Урядъ діякона сповнявъ св. Іоаннъ зъ великимъ самовôдреченємъ и геройствомъ. Той самъ, що давнѣйше яко адвокатъ пôдпиравъ звычайно можныхъ свѣта сего, стававъ теперъ по сторонѣ слабшихъ и покривдженыхъ.

Въ чинѣ діякона служивъ св. Іоаннъ 5 лѣтъ.

Тымчасомъ померъ епископъ Мелетій, а по нѣвъ наступивъ Флявіянъ, учитель св. Златоустого.

Сей дуже добре знавъ ревнôсть и высокû прикметы діякона Іоанна. Длятого высвятивъ єго въ р. 386 на присвитера и вôддавъ єму проповѣдництво въ катедральнôй церкви въ Антіохіи.

Въ тôмъ характерѣ працювавъ Златоустный бôльше якъ 10 лѣтъ зъ неутомимою ревностію и надсподѣваными успѣхами. Найславнѣйшû єго гомиліи походять зъ того часу.

Антіохія зъ одушевленємъ и подивомъ слухала єго слова, а слава єго розôйшла ся далеко по за Антіохію.

Особливо въ прикрыхъ хвиляхъ своихъ вѣрныхъ бувъ вôнъ правдивымъ ангеломъ хранителемъ и утѣшителемъ.

И такъ коли одного разу Антіохіяне по своимъ повстаню и обезчещеню статуй цѣсаря, померщои цѣсаревои, сынôвъ и батька цѣсаря, слушно лякали ся страшнои пôмсты зô стороны цѣсаря, св. Іоаннъ Зл. своими 21 бесѣдами „о статуяхъ“, зъ котрыхъ одну выголосивъ епископъ Флявіянъ въ присутности цѣсаря, а решту вôнъ самъ въ присутности народа антіохійского, змягчивъ зъ однои стороны розгнѣване сердце Теодозія, такъ що мѣсто получило цѣлковите прощенє, а зъ другои стороны вливавъ въ серця Антіохійцѣвъ слова надѣѣ, потѣхи и щирого покаяня.

Тожь и нарôдъ Антіохійскій такъ цѣлымъ серцемъ прилягъ до него, що и мала неприсутнôсть св. Іоанна впроваджувала ихъ въ смутокъ. Рôвножь и нашъ Святитель о ничôмъ иншôмъ не мысливъ, якъ о тôмъ, щобы ихъ якъ найлѣпше поучити, якъ найвѣрнѣйше охоронити вôдъ заблудженя и припровадити до якъ найяснѣйшого пôзнаня сеи правды, що вѣра въ Іисуса Христа и житє пôсля неи есть жереломъ всякого добра. Якъ щиро любивъ вôнъ Антіохіянъ, можемо заключити зъ однои єго до нихъ промовы. „Я ношу васъ въ своимъ серци“ — каже вôнъ- вы занимаєте всѣ мои мысли. Великій нарôдъ, но велика и любовъ моя до него и вамъ не буде тѣсно въ моѣй души. У мене нема другого житя, кромъ васъ и старапя о вашôмъ спасенію. (до Ант. нар. бес. IX., 1). Святый нашъ думавъ и желавъ собѣ, щобы вже и спочити мôгъ разомъ зъ ними.

Однакъ инакше стало ся.

Въ р. 397 померъ въ Константинополи архієпископъ Нектарій.

Цѣсарь Аркадій, що вже неразъ чувъ о святости и краснорѣчивости св. Іоанна, хотѣвъ того великого мужа мати епископомъ въ своимъ столичнôмъ мѣстѣ. А що добре знавъ, що св. Іоаннъ боить ся высокихъ достоинствъ и що нарôдъ

антіохійскій выкличе яку ворохобню, коли бы отверто забравъ имъ золотоустого бесѣдника, поручивъ свому намѣсникови въ Малôй Азіи взяти св. Іоанна пôдступомъ.

Астерій — такъ звавъ ся згаданый намѣсникъ, послушный приказови цьсара вôдвѣдавъ въ тôй цѣли св. Іоанна и пôдъ позоромъ, щобы сей показавъ ему мощи св. мучениковъ вывѣзъ его по за Антіохію, де вôддавъ его евнухови прибувшому по него зъ Константинополя, котрый вôдставивъ его до Константинополя, де вôдбуло ся торжественне его рукоположене на архіепископа тогожь мѣста.

Архієпископъ въ Константинополи заживавъ въ тогдѣшнôмъ часѣ найбôльшои поваги и почитаня, бôльшого, якъ першѝ цѣсарскѝ урядники. До того причинила ся еще потягаюча его вымова, черезъ котру опанувавъ умы всѣхъ.

Але и середъ найбôльшихъ оказуваныхъ ему почестей не попадавъ св. архіепископъ въ гордôсть и честилюбивôсть. Всѣ мысли, всѣ бажаня стремѣли до того одного, щобы якъ найбôльше мôгъ розширяти царство Боже на земли. Тому то не тôлько нѣколи не устававъ въ проповѣданю слова Божого, але и своимъ власнымъ житемъ показувавъ, якою дорогою мають его вѣрнѝ ити.

Судячи по свѣтовому положене архіепископа константинополитаньского вымагало вôдъ Святого, щобы якъ найбôльше удѣлявъ ся въ товариствахъ вельможь и бравъ участь въ ихъ пирахъ.

Таке жите коштувалобы було Святого богато часу и грошей та втягнулобы его въ некористну зависимôсть вôдъ того свѣта. Длятого нашь Святитель зовсѣмъ уединивъ ся и живъ лише для бѣдныхъ, котрыхъ все пріймавъ зъ отвертыми руками и гоивъ ихъ бѣду такъ тѣлесну якъ и душевну. Для удержаня бѣдныхъ и недужихъ закладавъ богоугоднѝ заведеня, на що обертавъ доходы своихъ богатыхъ дôбръ.

Цѣлый вôдданый стараню о бѣдныхъ, своимъ примѣромъ и бесѣдами приводивъ такожь и богатыхъ до того, що свои маетки записували на богоугоднѝ заведеня.

Но не тôлько тѣлеснѝ, але и душевнѝ потребы своихъ вѣрныхъ, свого духовеньства и монаховъ всѣми силами старавъ ся заспокоити.

Вѣрнѝ мѣста Константинополя вôддавали ся поганьскому суевѣрству, лакомству и иншимъ порокамъ та забавамъ.

Св. Іоаннъ старавъ ся всею силою слова вôдвести Константинолитанцѣвъ вôдъ ихъ грѣховъ и блудовъ, гôрко неразъ проливаючи надъ ними слезы и заклинаючи ихъ на все, щобы повернули до Бога.

Не въ менше сумнôмъ станѣ находило ся духовеньство и монахи Константинополя.

Духовеньство жило вôддане свѣту и его похотямъ. Особливо дуже зле свѣтло на духовеньство тодѣшного часу кидавъ звычай пожитя его зъ т. зв. дѣвственницями, зъ чого повставали неразъ великѝ соблазни.

Святитель нашъ безпощадно ставъ переслѣдувати таке незаконне пожитє, доки цѣлкомъ своеи епархіи не очистивъ вôдъ тои страшнои язвы.

Таксамо и монастырѣ, особливо женьскй цѣлковито переобразивъ пріймаючи лише особы побожнй и цѣлкомъ Богу вôдданй, а вôддаляючи особы, о котрыхъ переконавъ ся, що они шукали въ монастыри лише прiємного вôддыху, а не зрывали звязи зô свѣтомъ.

Монахинѣ выйшовшй зъ тыхъ зреформованыхъ монастырѣвъ ставали великою пôдпорою св. Іоанна, бо ходили коло хорыхъ и приготовляли оглашенныхъ женьского пола до св. крещеня.

Однакъ не лише о обычайнôсть дбавъ нашъ Святитель.

Ставав вôнъ такожь на сторожи ненарушимости вѣры Христовои передъ єресями. И такъ тяжку мусѣвъ зводити борбу зъ Новатіянами и Ґотами. Тй послѣднй напирали навѣть на цѣсаря, щобы вôдступивъ имъ одну католицку церковь. До того не допустивъ св. Іоаннъ и своєю рѣшучостію и проповѣдями навѣть допровадивъ до того, що перейшли на вѣру католицку.

Пастырска печаливôсть св. Іоанна не ограничала ся лише на самôмъ мѣстѣ Константинополи и єго епархіи, але, коли уладивъ вôдносины у себе, удававъ ся до другихъ епархій и заводивъ тамъ ладъ и порядокъ. А навѣть не забувавъ и за мешканцѣвъ найдальшихъ закуткôвъ всхôдно-римскои державы. И такъ посылавъ вôнъ місіонарôвъ до Феникіи и своимъ вплывомъ вымôгъ на цѣсари Аркадію, що той заказавъ поганьскй торжества въ Сиріи, якй бувъ запровадивъ Юліянъ Вôдступникъ.

Помимо тыхъ всѣхъ поводжень допускавъ Господь Богъ на св. Іоанна и тяжкй терпѣня, щобы черезъ нихъ досвѣдчити Святого чесноту и показати, що вôнъ, якъ колись праведный Іовъ и середъ найбôльшихъ нещасть Бога прославляє.

Найбôльше мусѣвъ терпѣти Святитель черезъ цѣсареву Евдоксію. Була то лиха невѣста, котра цѣсара цѣлкомъ опанувала.

Св. Златоустый написавъ одного разу до неи листъ и просивъ єи, щобы она вôддала посѣлôсть однôй вдовѣ, котрôй она неправно забрала. Листомъ тымъ такъ огôрчила ся Евдоксія, що вôдъ теперъ на каждôмъ кроцѣ шкодила св. Іоанну и пôдъюджувала противъ него цѣсара.

Коли вôнъ знову проповѣдавъ проти вышукуваныхъ строѣвъ, гордй женщины, котрй вже вôддавна не могли стерпѣти не схлѣбляючого имъ Іоанна, донесли цѣсаревôй, що то єи мавъ вôнъ на мысли.

Палаючи ненавистію ужила всѣхъ средствъ, щобы нелюбого архіепископа усунути.

Знаючи о тôмъ, що патріярхъ александрійскій Теофиль є непримиримымъ ворогомъ св. Іоанна изъ за вынесеня тогожь на столицю, на котру хотѣвъ вынести свого приклонника, пôдмовила єго, щобы разомъ зъ епископами и духовень-

ствомъ, — котре не любило святого задля єго ревности и за те, що картавъ ихъ розвязле жите — державъ судъ надъ св. епископомъ.

На судѣ вымышлювано проти святого найпôдлѣйшѝ клеветы. И такъ межи иншими закидали єму, що своихъ духовныхъ назвавъ людьми безъ чести, що не гостинный, що краде маєтки церковнѝ, що въ дома не молить ся, що пôдбурювавъ нарôдъ до повстаня, та що цѣсареву назвавъ Изабелею. Хотяй сей мерзенный збôръ дiявольскiй не мавъ власти судити епископа, мимо того засудивъ св. Іоанна на зложенє єго зъ епископства и передавъ єго цѣсареви дô укараня за обиду маєстату. Але нарôдъ, коли довѣдавъ ся о злобнôмъ засудѣ свого добродѣя и о тôмъ, що єго задумують выслати на заточенє, численно зôбравъ ся коло церкви и помешканя єго, щобы боронити свого любого архипастыря.

И вже наступала обава, що прiйде до проливу крови, коли жовнѣръ прiйдуть силомôць взяти Златоустого.

Щобы до того недопустити, постановивъ нашъ Святый тайкомъ усунути ся зъ свого помешканя и вôддати ся власти. Коли нарôдъ довѣдавъ ся, що ихъ архипастыря вже вывезено, дуже тымъ зворушивъ ся и мало що не прiйшло до повстаня. Въ ночи по выѣздѣ Святителя наступило землетрясенє. И ворохобня народу и землетрясенє такъ дуже Євдоксiю налякали, що она всѣми силами настала на цѣсара, щобы вôдкликавъ св. мужа, а сама написала пласноручне письмо до него, въ котрôмъ перепрошувала єго за здѣлану єму кривду.

Коли св. Златоустый повернувъ, цѣле мѣсто огорнула невысказана радôсть. Цѣле море, надъ котрымъ збудоване є мѣсто Царгородъ, було переповнене великими и малыми кораблями, въ котрыхъ люде ѣхали на встрѣчу свому Святителеви. Коли высѣвъ на сушу, нарôдъ утворивъ похôдъ зô смолоскипами и попровадивъ єго до церкви Апостолôвъ, де мусѣвъ заняти катедру и сказати промову.

Промова ся, хоть коротка, але така красна и така богата змѣстомъ, що варто єи тутъ дословно навести. Отъ єго слова: „*Слава Тобѣ Господи!* Се слово сказавъ я, коли мене зворси выгнали, того слова державъ ся я на выгнаню; слово то знову теперъ повтаряю. — Пригадайте собѣ, якъ то я при пращаню зъ Вами навѣвъ слова св. Іова и говоривъ до васъ: „*Буди имя Господнє благословенно во вѣки*“. Яко слова пращаня я вамъ ихъ полишивъ, яко слово подяки знову вамъ ихъ приношу: „*Буди имя Господнє благословенно во вся вѣки*“. Выгнаный славивъ я Господа, повернувши знову єго славлю. Суть рôжнѝ рѣчи — але лише одна цѣль, лѣта и зимы, лише одна цѣль, кажу, а то дозрѣванє пôль. Нехай буде прославленый Богъ, котрый допустивъ, що мене зворси прогнали; и щеразъ нехай прославить ся за то, що мене привернувъ. Се говорю вамъ на те, щобы вы навчилися Бога славити. Стало ся тобѣ що доброго, слави Бога а добро лишить ся. Стало ся тобѣ щось злого, слави Бога, а зло перейде“.

Але не довго тревавъ спокôй св. пастыря.

Вже по двохъ мѣсяцяхъ знову зôбрали ся чорнî страшнî хмары на єго небосклонѣ. Знову донесли непримиримî вороги Святого кровожаднôй Євдоксіи, що̀ вôнъ выступаючи проти обезчещеня церкви зъ нагоды поставленя колюмны въ єи честь говоривъ о Иродіядѣ и пôдъ нею розумѣвъ цѣсареву.

И зôрвала ся страшна буря. Цѣсарева унесена гнѣвомъ на св. Іоанна спричинила скликанє нового собора, на котрôмъ знову зложено, вязнено а въ слѣдъ за тымъ выслано на заточенє св. Іоанна.

Ставшись жертвою злобныхъ ворогôвъ вôдкликавъ ся св. Іоаннъ вôдъ несправедливого засуду до Апостольскои Столицѣ, до Папы Иннокентія I. Але напôмненя, прозьбы и грозьбы Намѣсника Христового не принесли жадного успѣху. Святитель нашъ по примѣру Христа мусѣвъ выпити чарку горести ажь до дна.

Старого чоловѣка волочили жовнѣрѣ по найдикшихъ околицяхъ. При тôмъ терпѣвъ вôнъ також на тяжку пропасницю. Опѣки не мавъ найменшои, а за поживу сплѣснѣлый и твердый якъ камѣнь хлѣбъ и нечисту воду на напôй; часомъ приходили до него цѣлî товпы людей и плакали зъ милосердія надъ Святымъ, хотяй не могли єму принести помочи. Иншî знову шукали случайности, щобы єму докучити и скорше зôгнати зъ того свѣта.

Вкôнци прійшовъ на мѣсце свого выгнаня, до села Кукузъ. Мѣсцевôсть та була дуже дикою. Въ зимѣ докучали тамъ страшнî морозы, въ лѣтѣ знову страшна спека. Дикî сусѣды разъ по разъ робили напады на село и рабували, такъ що св. Іоаннъ бувъ въ безперестаннôмъ небезпеченьствѣ смерти, а часомъ и кусничка хлѣба купити не було можна.

Але помалу привыкъ до тои стороны, а забувши на себе и на выгнаню продовжавъ зъ неутомимою ревностію ширенє царства Божого на земли. Вôвъ бувъ правдивымъ ангеломъ для доохрестныхъ христіянъ, котрыхъ утверджавъ въ вѣрѣ и для Ґотôвъ, котрыхъ навертавъ до вѣры католицкои. Такимъ способомъ мале арменьске сельце стало осередкомъ апостольства, а слава св. Іоанна и теперъ розходила ся на всѣ стороны свѣта.

То було не на руку ворогамъ Святителя и они доти не спочали, доки своєю пôдлотою не допровадили до того, що цѣсаръ Аркадій выдавъ розпорядженє, щобы заслати св. Іоанна ажь на найдальшу границю всхôдноримского цѣсарства, до Питиунта. Зъ другои знову стороны пôдплатили жовнѣрѣвъ, що єго провадили зъ Кукуза, щобы они въ такій спосôбъ урядили подорожь зъ св. Іоанномъ, щобы вôнъ наложивъ головою. И такъ стало ся.

Нашъ Святитель мусѣвъ ити зъ вôдкрытою головою чи въ найбôльшу спеку, чи на найзливнѣйшôмъ дощи. Вкôнци такъ захорувавъ, що не мôгъ вже дальше ити и переночувавъ зъ жовнѣрами въ Команѣ, въ церквѣ, де похованый бувъ св. мученикъ Василискъ. Тамъ въ снѣ явивъ ся Златоустому св. Василискъ и сказавъ єму: „*Крѣпи ся брате Іоанне, завтра будемо разомъ*“.

На другій день — а було то 14. вересня 407 р. — св. Іоаннъ перечуваючи свою близьку смерть, просивъ, щобы єго дальше не тягнули, але мимо сего звѣрскій жовнѣръ попровадили его дальше; коли однакъ по пôвтора годинной подорожи побачили, що вôнъ смертельно хорый, вернули назадъ до церкви св. Василиска. Тамъ зôбравъ Святый ще всѣ свои силы, вôдправивъ Службу Божу, принявъ св. Причастіє и горячо моливъ ся, а молитву свою и своє св. житє закôнчивъ словами: „Слава Богу за все. Аминь“.

О яка героична и красна борба, яку звѣвъ св. Іоаннъ зъ злымъ свѣтомъ, діяволомъ и своимъ власнымъ тѣломъ, яка свѣтла побѣда.

Помимо своеи всесторонной дѣяльности и въ церквѣ и въ епархіи и поза еи границями и помимо тôльки терпѣнь дôзнаныхъ вôдъ своихъ ворогôвъ, Святитель нашъ знайшовъ ще часъ до писаня и полишивъ тôльки письмъ богословскихъ, що єго въ тôмъ взглядѣ жаденъ зъ грецкихъ св. Отцѣвъ не перевысшивъ. Тому то и належить вôнъ до тыхъ св. Отцѣвъ, котрымъ Церковь св. надала титулъ „вселеньского учителя“.

Єго литературнѣ творы можна подѣлити на 1) письма ексеґетичнѣ, котрѣ переважно суть зôставленѣ въ формѣ гомилій, 2) бесѣды, 3) апольоґетичнѣ и морально-аскетичнѣ творы, 4) листы. Крôмъ того написавъ нашъ Святый кôлька творôвъ змѣсту педаґогичного.

Всѣ творы Златоустого вôдзначають ся великою практичностю. Вôнъ не писавъ для теоріи або науки, але бôльше для житя. Вôнъ цѣлкомъ бувъ перенятый задачею и обовязками практичного душпастыря. Особливо єго проповѣди маютъ то до себе, що въ нихъ вмѣє св. Златоустый все представити въ образахъ и знову вмѣє ужити всьо до образôвъ, черезъ що и найдовшѣ єго проповѣди не мучили, а противно зъеднували єму чимразъ бôльше слухачѣвъ, такъ що коли надôйшовъ часъ єго проповѣди, всѣ покидали свои занятя и спѣшили послухати краснорѣчивого проповѣдника.

Тому що не ту мѣсце и часъ вычислювати всѣ творы св. Іоанна, длятого вкажемо на самѣ найкрасшѣ єго творы.

И такъ зъ письмъ ексегетично-гомилетичныхъ найкрасшѣ суть гомиліи до псалмôвъ и до листу св. Ап. Павла до Римлянъ такъ що до змѣсту, якъ що до зверхнои формы и выраженя.

Зъ бесѣдъ въ честь святыхъ найбôльше вôдзначає ся 7 бесѣдъ похвальныхъ въ честь св. Ап. Павла, де св. Іоаннъ такъ гарно и гôдно звеличивъ житє и чесноты св. Апостола, якъ нѣхто передъ нимъ и по нѣмъ.

Зъ бесѣдъ случайныхъ перше мѣсце занимає згаданыхъ высше 21 бесѣдъ „о статуяхъ“ до народу антіохійского, особливо двайцять перша, котра єсть однымъ зъ найзнаменитшихъ памятникôвъ краснорѣчивости.

Не меншою красотою вôдзначають ся 2 бесѣды „на Евтропія“ о суетѣ земского щастя и о непостоянности богацтвъ.

Межи письмами морально-аскетичными, а можна сказати, що и межи всѣми творами св. Златоустого найзнаменитшою книгою есть „Шѣсть слôвъ о священьствѣ“, де вôнъ зъ незрôвнаною силою своеи краснорѣчивости представляе высоку гôдность и тяжкй та взнеслй обовязки священника.

Зъ листôвъ, якихъ Зл. написавъ около 240, на особлившу увагу заслугуе 17 листôвъ до Олимпіяды.

Для насъ знову священиикôвъ на завсѣгды дорогимъ памятникомъ есть и зôстане св. Литургія нимъ списана, словами котрои майже що дня вôддаемо честь Г. Богу и приносимо безкровну Жертву.

Такъ въ коротцѣ хочь въ слабôмъ образѣ представили мы житє и дѣяльность найбôльшого Святителя и Учителя Церкви всхôдноі. Мы видѣли, якъ гôдно приготовлявъ ся вôнъ до высокои и тяжкои гôдности священичои та якъ вôнъ еи уникавъ, а зъ другои стороны, коли вже еи на себе взявъ, зъ якою ревностію та якимъ самовôдреченемъ еи справувавъ. Де ходило о славу Божу, не страхавъ ся стратити ласки можныхъ свѣта сего, не боявъ ся и выгнаня и смерти, бо все мавъ на оцѣ ту правду, що взгляды свѣта того, то баньска зъ мыла на водѣ, котра въ мигъ ока зникае, та що знову любовъ Божа есть одинокимъ жереломъ утѣхи и радости въ тôмъ и будучôмъ житю. Мы выдѣли, що его подобно, якъ св. Ап. Павла, нѣчо не могло розлучити вôдъ любви Божои, нѣ поводженя, нѣ нещастя. Однымъ словомъ бувъ вôнъ скалою, котрои и найсильнѣйшй филѣ пристрастей поколебати не могуть.

Дорогй Братя! Отсе красный модель, пôсля якого маете себе переображувати. — Вдивляйте ся въ него, що вôнъ робить, послухайте его, що вôнъ чуе, думае и говорить. Погляньте потôмъ на себе, пôзнавайте въ чôмъ есте ему неподôбнй и направляйте що менше добре и выкорѣнюйте, що зле и пôсля того провадьте своихъ вѣрныхъ. А праця Ваша не легка, особливо въ нынѣшныхъ часахъ вже ту на тôмъ свѣтѣ увѣнчае ся добрымъ успѣхомъ, бо знайдете спокôй серця и узнане добрыхъ людей, а спокôйна Ваша смерть буде переходомъ до красного и вѣчного неба, де така радôсть, що еи анѣ око не видѣло, анѣ ухо не чуло, анѣ чоловѣкови на серце не прійшло. (І Кор. 2, 9.)

Мы же въ цѣли належитого вôдсвяткованя того Ювилею постановляемъ слѣдуюче:

Всеч. Духовеньство повѣдомить о маючôмъ вôдбути ся торжествѣ, котре припадае 13 ст. ст. а 26 н. ст. листопада своихъ вѣрныхъ.

Въ Навечеріе т. е. 12 ст. ст. листопада належить вôдправити Велику Вечерню зъ Литіею и проповѣдею, въ котрôй мае ся представити житє св. Іоанна Златоустого. По проповѣди суппликація.

Дня 13 ст. ст. листопада мае ся вôдправити торжественна Служба Божа зъ проповѣдею „о почитаню святыхъ въ загалѣ а св. Іоанна Златоустого въ осо-

бенвости". По заамвоннôй молитвѣ при выставленыхъ Найсв. Тайнахъ належить вôдспѣвати „Тебе Бога хвалимъ" и удѣлити народови благословеніє Найсв. Тайнами.

По Службѣ Божôй вôдправити „Акафистъ всѣмъ Святымъ," а жертвы зложенѝ при тôмъ акафистѣ вѣрными, якъ и евентуальнѝ датки священьства и скарбонъ церковныхъ прислати ту. Зъ жертвъ тыхъ утворить ся фондъ стипендійный въ цѣли образонаня одного питомця взглядно священника въ краю або поза границями краю, а то на поли реторики або справъ вôдносячихъ ся до нашои восточнои Церкви.

О тôмъ належить вѣрныхъ напередъ поучити и до обильныхъ жертвъ заохотити.

Благодать Господа нашего Іисуса Христа со всѣми Вами. Аминь.

Дано въ Перемышли въ день Прп. Матери Нашои Параскевы дня 14 (27) жовтня 1907.

† КОНСТАНТИНЪ
Епископъ.

Ч. 54.

Ч. 330/орд. Декретъ св. Конґреґаціи Собора въ справѣ питомцѣвъ семинарицкихъ

Всч. Духовеньству подаєся до вѣдомости слѣдуюче:

DECRETUM S. C. CONCILII.

De Seminariorum Alumnis.

Vetuit S. Tridentina Synodus ad sacros ordines ascendere, vel ordines iam susceptos exercere eos omnes qui a suo Episcopo fuerint etiam extraiudicialiter prohibiti. Ita namque in *cap. I, Sess. 14, de reform.* statuitur:

„Cum honestius ac tutius sit subiecto debitam Praepositis obedientiam „impendendo in inferiori ministerio deservire, quam cum Praepositorum scandalo „graduum altiorum appetere dignitatem; ei qui ascensus ad sacros ordines a suo „Pralato ex quacumque causa etiam ob occultum crimen quomodolibet, etiam „extraiudicialiter fuerit interdictus, aut qui a suis ordinibus seu gradibus vel di„gnitatibus ecclesiasticis fuerit suspensus, nulla contra ipsius Praelati voluntatem „concessa licentia de se promoveri faciendo, aut ad priores ordines, gradus „et dignitates sive honores, restitutio suffragetur".

Cum vero generalis haec lex Seminariorum quoque alumnos comprehendat, si quis eorum, sive clericus sive clericatui adhuc non initiatus, e pio loco dimittatur eo quod certa vocationis signa non praebeat, aut qualitatibus ad ecclesiasticum statum requisitis non videatur instructus, hic certe deberet, iuxta grave S. Concilii monitum, sui Pastoris iudicio subesse et acquiescere.

At contra saepe contingit ut e Seminario dimissi, eorum qui praesunt iudicium parvipendentes et in sua potius opinione confisi, ad sacerdotium nihilominus ascendere studeant. Quaeritant itaque aliud Seminarium, in quod recipiantur, ubi studiorum cursum expleant, ac denique aliquo exhibito plus minusve sincero ac legitimo domicilii aut incardinationis titulo,ordinationem assequuntur. Sanctuarium autem ingressi haud recta via, quam saepissime fit ut Ecclesiae utilitati minime sint. Passim vero utrumque Ordinarium, et originis et ordinationis, diu fastidioseque vexant ut sibi liceat ad natale solum regredi, ibique consistere, dioecesi in qua et pro qua ordinati sunt derelicta, et alia optata, pro cuius necessitate aut utilitate minime assumpti sunt, ubi imo eorum praesentia otiosa est et quandoque etiam damnosa: unde Episcopi in graves angustias coniiciuntur.

His itaque de causis nonnullarum provinciarum Episcopi inter se convenerunt statuentes in sua seminaria neminem admittere qui ante fuerit a proprio dimissus.

Sed cum particularis haec conventio non plene neque undique sufficeret, complures Ordinarii S. Sedem rogaverunt ut generalem legem ferret, qua malum radicitus tolleretur.

His itaque attentis, et omnibus ad rem mature perpensis, SSmus D. N. PIUS PP, X, cui cordi quam maxime est ecclesiasticam disciplinam integram conservare, et a sacris avertere quemlibet qui probatissimus non sit, accedente etiam voto Em. S. C. Concilii Patrum in Congregatione diei XVI mens. Decembris 1905 emisso, praesentibus litteris statuit atque decernit,

1.º ut in posterum nullus loci Ordinarius alterius dioecesis subditum sive clericum sive laicum in suum Seminarium admittat, nisi prius secretis litteris ab Episcopo Oratoris proprio expetierit et cognoverit, utrum hic fuerit olim e suo Seminario dimissus. Quod si constiterit, omittens iudicare de causis, aut determinare utrum iuste an iniuste alius Episcupus egerit, aditum in suum Seminarium postulanti praecludat.

2.º Qui vero bona fide admissi sunt, eo quod reticuerint se antea in alio seminario versatos esse et ab eo deinde dimissos, statim ut haec eorum conditio cognoscatur, admonendi sunt ut discedant. Quodsi permanere velint, et ab Ordinario id eis premittatur, eo ipso huic dioecesi adscripti maneant, servatis tamen canonicis regulis pro eorum incardinatione et ordinatione; sed aucti sacerdotio in dioecesim, e cuius Seminario dimissi fuerint, regredi ibique stabile domicilium habere prohibentur.

3.º Pariter cum similis ferme ratio vigeat, qui dimissi ex Seminariis aliquod religiosum institutum ingrediuntur, si inde exeant postquam sacris initiati sunt, vetantur in dioecesim redire, e cuius Seminario dimissi fuerint.

4.⁰ Dimissi vero ex aliquo religioso Instituto in Seminarium ne admittantur, nisi prius Episcopus secretis litteris a moderatoribus eiusdem Instituti notitias requisierit do moribus, indole et ingenio dimissorum, et constiterit nil in eis esse quod sacerdotali statui minus conveniat.

Denique meminerint Episcopi fas sibi non esse, nomine proprio manus cuiquam imponere qui subditus sibi non sit eo modo et uno ex iis titulis, qui in Constitutione *Speculatores* Innocentii XII et in decreto S. C. Concilii quod incipit „*A primis*“ die XX m. Iulii 1898 statuuntur. Ac pariter neminem ordinari posse qui non sit utilis aut necessarius pro ecclesia aut pio loco pro quo assumitur, iuxta praescripta a S. Tridentino Concilio in *cap. 16*, *Sess. 23*, *de reform.*

Vult autem Sanctitas Sua ut statuta haec et cautelae omnes a sacris canonibus in re tam gravi adiectae, ab omnibus Ordinariis ad unguem serventur; idque ipsorum conscientiae et sollicitudini quam maxime commendat.

Praesentibus valituris contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae die 22 m. Decembris 1905.

† **VINCENTIUS Card. Episc. Praenestinus**, *Praefectus.*

C. **De Lai**, *Secretarius.*

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.

Перемышль 27. Жовтня 1907.

Ч. 55.

331/орд. Декретъ св. Конґреґаціи Собора о щоденнôмъ принятю св. Евхаристіи.

Всч. Духовеньству подае ся до вѣдомости слѣдуюче:

DECRETUM

SACRAE CONGREGATIONIS CONCILII

De quotidiana SS. Eucharistiae sumptione.

Sacra Tridentina Synodus, perspectas habens ineffabiles quae Christifidelibus obveniunt gratiarum divitias, sanctissimam Eucharistiam sumentibus, *(Sess. 22, cap. 6)* ait: *Optaret quidem sacrosancta Synodus, ut in singulis Missis fideles adstantes non solum spirituali affectu, sed sacramentali etiam Eucharistiae perceptione communicarent.* Quae verba satis aperte produnt Ecclesiae desiderium ut omnes Christifideles illo coelesti convivio quotidie reficiantur, et pleniores ex eo sanctificationis hauriant effectus.

Huiusmodi vero vota cum illo cohaerent desiderio, quo Christus Dominus incensus hoc divinum Sacramentum instituit. Ipse enim nec semel nec obscure necessitatem innuit suae carnis crebro manducandae suique sanguinis bibendi, praesertim his verbis: *Hic est panis de coelo descendens; non sicut manducaverunt patres vestri manna et mortui sunt: qui manducat hunc panem vivet in aeternum* (Ioan., VI, 59). Ex qua comparatione cibi angelici cum pane et manna facile a discipulis intelligi poterat, quemadmodum pane corpus quotidie nutritur, et manna in de-

serto Hebraei quotidie refecti sunt, ita animam christianam caelesti pane vesci posse quotidie ac recreari. Insuper quod in oratione Dominica exposci iubet *pa. nem nostrum quotidianum*, per id Ss. Ecclesiae Patres fere unanimes docent, non tam materialem panem, corporis escam, quam panem eucharisticum quotidie sumendum intelligi debere.

Desiderium vero Iesu Cristi et Ecclessiae, ut omnes Christifideles quotidie ad sacrum convivium accedant, in eo potissimum est ut Christifideles, per sacramentum Deo coniuncti, robur inde capiant ad compescendam libidinem, ad leves culpas quae quotidie occurrunt abluendas, et ad graviora peccata, quibus humana fragilitas est obnoxia, praecavenda: non autem praecipue ut Domini honori, ac venerationi consulatur, nec ut sumentibus id quasi merces aut praemium sit suarum virtutum (S. August, *Serm. 57 in Matth. De Orat. Dom., v. 7)*. Unde S· Tridentinum Concilium Eucharistiam vocat *antidotum quo liberemur a culpis quotidianis et a peccatis mortalibus praeservemur (Sess. 13, cap. 2)*.

Hanc Dei voluntatem priores Christifideles probe intelligentes, quotidie ad hanc vitae ac fortitudinis mensam accurrebant. *Erant perseverantes in doctrina Apostolorum et communicatione fractionis panis (Act.*, II. 42). Quod saeculis posterioribus etiam factum esse, non sine magno perfectionis ac sanctitatis emolumento, Sancti Patres atque ecclesiastici Scriptores tradiderunt.

Defervescente interim pietate, ac potissimum postea Ianseniana lue undequaque grassante, disputari coeptum est de dispositionibus, quibus ad frequentem et quotidianam Communionem accedere oporteat, atque alii prae aliis maiores ac difficiliores, tamquam necessarias, expostularunt. Huiusmodi disceptationes id effecerunt, ut perpauci digni haberentur qui SS. Eucharistiam quotidie sumerent, et ex tam salutifero sacramento pleniores effectus haurirent; contentis ceteris eo refici aut semel in anno, aut singulis mensibus, vel unaquaque ad summum hebdomada. Quin etiam eo severitatis ventum est, ut a frequentanda caelesti mensa integri coetus excluderentur, uti mercatorum, aut eorum *qui essent matrimonio coniuncti.*

Nonnulli tamen in contrariam abierunt sententiam. Hi, arbitrati Communionem quotidianam iure divino esse praeceptam, ne dies ulla praeteriret a Communione vacua, praeter alia a probato Ecclesiae usu aliena, etiam feria VI in Parasceve Eucharistiam sumendam censebant, et ministrabant.

Ad haec Sancta Sedes officio proprio non defuit. Nam per decretum huius Sacri Ordinis, quod incipit *Cum ad aures*, diei 12 mensis Februarii anni 1679, Innocentio Pp. XI adprobante, errores huismodi damnavit et abusus compescuit, simul declarans omnes cuiusvis coetus, mercatoribus atque coniugatis minime exceptis, ad Communionis frequentiam admitti posse, iuxta singulorum pie-

tatem et sui cuiusque Confessarii iudicium. Die vero 7 mensis Decembris anni 1690, per decretum *Sanctissimus Dominus noster* Alexandri Pp. VIII, propositio Baii, purissimum Dei amorem absque ullius defectus mixtione requirens ab iis qui ad sacram mensam vellent accerede, proscripta fuit.

Virus tamen iansenianum, quod bonorum etiam animos infecerat, sub specie honoris ac venerationis Eucharistiae debiti, haud penitus evanuit. Quaestio de dispositionibus ad frequentandam recte ac legitime Communionem Sanctae Sedis declarationibus supervixit; quo factum est ut nonnulli etiam boni nominis Theologi, raro et positis compluribus conditionibus, quotidianam Communionem fidelibus permitti posse censuerint.

Non defuerunt aliunde viri doctrina ac pietate praediti, qui faciliorem aditum praeberent huic tam salubri Deoque accepto usui docentes, auctoritate Patrum, nullum Ecclesiae praeceptum esse circa maiores dispositiones ad quotidianam, quam ad hebdomadariam aut menstruam Communionem; fructus vero uberiores longe fore ex quotidiana Communione. quam ex hebdomadaria autmenstrua.

Quaestiones super hac re diebus nostris adauctae sunt et non sine acrimonia exagitatae; quibus Confessariorum mentes atque fidelium conscientiae perturbantur, cum christianae pietatis ac fervoris haud mediocri detrimento. A viris idcirco praeclarissimis ac animarum Pastoribus SSmo. Dno Nostro Pio Pp. X enixae preces porrectae sunt, ut suprema Sua auctoritate quaestionem de dispositionibus ad Eucharistiam quotidie sumendam dirimere dignaretur; ita ut haec saluberrima ac Deo acceptissima consuetudo non modo non minuatur inter fideles, sed potius augeatur et ubique propagetur, hisce diebus potissimum, quibus Religio ac fides catholica undequaque impetitur, ac vera Dei caritas et pietas haud parum desideratur. Sanctitas vero Sua, cum Ipsi maxime cordi sit, ea qua pollet sollicitudine ac studio, ut christianus populus ad Sacrum convivium perquam frequenter et etiam quotidie advocetur eiusque fructibus amplissimis potiatur, quaestionem praedictam huic Sacro Ordini examinandam ac definiendam commisit.

Sacra igitur Concilii Congregatio in plenariis Comitiis diei 16 mensis Dec. 1905 hanc rem ad examen accurratissimum revocavit, et rationibus hinc inde adductis sedula maturitate perpensis, ea quae sequuntur statuit ac declaravit:

1.º Communio frequens et quotidiana, utpote a Christo Domino et a Catholica Ecclesia optatissima, omnibus Christifidelibus cuiusvis ordinis aut conditionis pateat; ita ut nemo, qui in statu gratiae sit et cum recta piaque mente ad S. Mensam accedat, prohiberi ab ea possit.

2.º Recta autem mens in eo est, ut qui ad sacram mensam accedit non usui, aut vanitati, aut humanis rationibus indulgeat, sed Dei placito satisfacere velit, ei arctius caritate coniungi, ac divino illo pharmaco suis infirmitatibus ac defectibus occurrere.

3.º Etsi quam maxime expediat ut frequenti et quotidiana Communione utentes venialibus peccatis, saltem plene deliberatis, eorumque affectu sint expertes, sufficit nihilominus ut culpis mortalibus vacent, cum proposito se nunquam in posterum peccaturos: quo sincero animi proposito, fieri non potest quin quotidie communicantes a peccatis etiam venialibus, ab eorumque affectu sensim se expediant.

4.º Cum vero Sacramenta Novae Legis, etsi effectum suum ex opere operato sortiantur, maiorem tamen producant effectum quo maiores dispositiones in iis suscipiendis adhibeantur, idcirco curandum est ut sedula ad sacram Communionem praeparatio antecedat, et congrua gratiarum actio inde sequatur, iuxta uniuscuiusque vires, conditionem ac officia.

5.º Ut frequens et quotidiana Communio maiori prudentia fiat uberiorique merito augeatur, oportet ut Confessarii consilium intercedat. Caveant tamen Confessarii ne a frequenti seu quotidiana Communione quemquam avertant, qui in statu gratiae reperiatur et recta mente accedat.

6.º Cum autem perspicuum sit ex frequenti seu quotidiana S. Eucharistiae sumptione unionem cum Christo augeri, spiritualem vitam uberius ali, animam virtutibus effusius instrui, et aeternae felicitatis pignus vel firmius sumentdonari, idcirco Parochi, Confessarii et concionatores, iuxta probatam Catechismi Romani doctrinam *(Part. II, c. 63)*, christianum populum ad hunc tam pium ac tam salutarem usum crebris admonitionibus multoque studio cohortentur.

7.º Communio frequens et quotidiana praesertim in religiosis Institutis cuiusvis generis promoveatur; pro quibus tamen firmum sit decretem *Quemadmodum* diei 17 mensis Decembris 1890 a S. Congr. Episcoporum et Regularium latum. Quam maxime quoque promoveatur in clericorum Seminariis, quorum alumni altaris inhiant servitio; item in aliis christianis omne genus ephebeis.

8. º Si quae sint Instituta, sive votorum solemnium sive simplicium, quorum in regulis aut constitutionibus, vel etiam calendariis, Communiones diebus affixae et in iis iussae reperiantur, hae normae tamquam mere *directivae* non tamquam *praeceptivae* putandae sunt. Praescriptus vero Communionum numerus haberi debet ut quid minimum pro Religiosorum pietate. Idcirco frequentior vel quotidianus accessus ad eucharisticam mensam libere eisdem patere semper debebit, iuxta normas superius in hoc decreto traditas. Ut autem omnes utriusque sexus religiosi huius decreti dispositiones rite cognoscere queant, singularum domorum moderatores curabunt, ut illud quotannis vernacula lingua in communi legatur intra Octavam festivitatis Corporis Christi.

9º Denique post promulgatum hoc Decretum omnes ecclesiastici scriptores a quavis contentiosa disputatione circa dispositiones ad freqentem et quotidianam communionem abstineant.

Relatis autem his omnibus ad SSmum D. N. Pium Pp. X per infrascriptum S. C. Secretarium in audientia diei 17 mens. Dec. 1905. Sanctitas Sua hoc Emorum Patrum decretum ratum habuit, confirmavit atque edi iussit, contrariis quibuscumque minime obstantibus. Mandavit insuper ut mittatur ad omnes locorum Ordinarios et Praelatos Regulares, ad hoc ut illud cum suis Seminariis, Parochis, institutis religiosis et sacerdotibus respective communicent, et de executione eorum quae in eo statuta sunt S. Sedem edoceant in suis relationibus de dioecesis seu instituti statu.

Datum Romae, die 20 Decembris 1905.

† VINCENTIUS Card. Episc. Praenestinus
Praefectus.

C. De Lai, *Secretarius.*

Ч. 56.

Ч. 6847. Речинецъ до св. рукополаганя въ Іереи.

Кандидатôвъ духовного стану укôнчившихъ науки богословскй и желаючихъ приняти св. Рукоположене взывае ся, щобы внесли поданя до дня 28. листопада 1907, а явилися лично дня 3. грудня 1907 въ канцеляріи Еп. Консисторіи о 9. год передъ полуднемъ, по выслуханю св. Літургіи.

Поданя маютъ бути заосмотренй: 1) свѣдоцтвами всѣхъ наукъ шкôльныхъ, 2) моральности, 3) здоровля, 4) убожества потвердженого ц. к. Старостомъ. 5) вѣнчаня, если суть женатй, 6) удоволеня повинности вôйсковôй.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.
Перемышль 27 . Жовтня 1907.

Ч. 57.

Ч. 6829. Конкурсъ на посаду катихита при 4. кляс. муж школѣ въ Дрогобычи.

Ц. к. Рада шкôльна окружна въ Дрогобычи оголошуе п. дн. 26. жовтня 1907 Ч. 2182 конкурсъ на посаду гр. кат. катихита при школѣ 4-клясовôй мужескôй въ Дрогобычи зъ обовязкомъ удѣляня науки религіи такожь въ школѣ 4-клясовôй женьскôй тамже.

Прошеня дотычнй належитъ вносити найдальше до дня 10. Грудня 1907.

О тôмъ повѣдомляе ся Всеч. Духовеньство.

Вôдъ гр. кат. Еп. Ординаріята.
Перемышль 27. Жовтня 1907.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

† КОНСТАНТИНЪ
ЕПИСКОПЪ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Иосифа Стифіого въ Перемышли 1907.